

Tekst:
Robin Alcedo-Overbosch
Ayla Maagdenberg
Nanda van der Meer
Daphne Ouwerkerk

Beeld:
Merel Brugman
Joyce van der Feesten

Groeide op als
Jehova's getuigen.
Maakte carrière als
ladderverkoper,
Kwam na een
stukgelopen huwelijk
op de academie.
Staat nu aan het
roer van Mothership;
een Rotterdams
bedrijf dat 'de brug
slaat tussen de
kunstwereld en het
bedrijfsleven'.

Jeroen Everaert

'Ik wil de Joop van den Ende van de kunst zijn'

De netwerker: stapels visitekaartjes, een molentje en minstens vijftig bekende gezichten op het bureaublad

De communicator: altijd het beeld overbrengen, ook tijdens een werkbespreking

Het begon allemaal bij de Showroom for Media and Moving art MAMA met een tentoonstelling over de dood. Jeroen Evereart (nu 43) was net een jaar autonoom kunstenaar toen MAMA-oprichter Boris van Berkum hem benaderde om een expositie samen te stellen. Hij twijfelde geen moment. De vier jaar ervoor had Jeroen autonome kunst gestudeerd aan de Willem de Kooning en vooral het conceptuele denken is hem altijd bijgebleven. "Maar", vind hij "een concept moet je als instrument gebruiken niet als doel, uiteindelijk moet kunst toegepast zijn, niet dat je moet raden wat de bedoeling misschien zou kunnen zijn."

Het samenstellen van de expositie smaakte naar meer. Samen richtten ze Mothership op. Een bedrijf dat tussen de galeries en de kunstenaar in zou staan, als een groot en veilig schip waar kunstenaars aan komen vliegen. Na zes jaar kocht Jeroen Boris uit en koerste hij alleen voort met Mothership.

Kunswerken en foto's van gerealiseerde projecten en acht jonge collega's geven smoel aan Everaerts' ruime kantoor aan de Delftsestraat in Rotterdam. De combinatie tussen kunst en zaken ligt hem wel. Dat laatste ziet hij als erfenis van vroeger, want Evereart groeide op onder Jehova's getuigen. Als kleine jongen ging hij samen met zijn moeder van deur tot deur, dus het benaderen van vreemden kost hem geen enkele moeite. Toen hij moest kiezen voor een opleiding volgde hij zijn vriendje naar de tuinbouwschool. Maar hij bleek allergisch voor dieren en zat ook niet graag tussen de komkommers en rozen. Daarom week hij op zijn zestiende uit naar een tussenopleiding op de huishoudschool, waar hij zijn creatieve zelf ontdekte. Hij was niet weg te slaan uit het handenarbeidlokaal waar hij de meest grote werkstukken maakte. Een Docent adviseerde hem om naar de kunstacademie te gaan. Toch gebeurde dat niet. "Het lot besliste anders. Ik werd verliefd op een meisje, het mooiste meisje, wij waren Jehova's getuigen en moesten daarom trouwen. Vervolgens moest er brood op de plank, dus in plaats van aan de academie studeren werd ik vertegenwoordiger van ladders

en trappen. Veel Jehova's getuigen worden vertegenwoordiger omdat ze zichzelf zo goed kunnen verkopen. Dit talent was ook voor mij weggelegd. Later verkocht ik ook kranen en zelfs hoogwerkers voor booreilanden. Ik groeide uit tot directeur, had carrière gemaakt en dacht dat ik gelukkig was. Maar vanaf een gegeven moment ging mijn huwelijk niet meer goed, mijn vrouw was depressief."

"In die zomer had ik een gesprek met een goede kennis in Denemarken, hij vroeg mij of ik nog wel gelukkig was, of dit het leven was wat ik wilde en waar ik vroeger altijd van droomde. Dat was naar de kunstacademie maar kon dat nog wel? Na dit gesprek heb ik gebroken met mijn geloof, mijn vrouw en later ook mijn werk."

"Ik wilde naar de kunstacademie! Omdat alle toelatingsperiodes al waren gesloten en ik perse na de zomer wilde beginnen ben ik blijven bellen tot er iemand opnam. Ik mocht langskomen met mijn werk, had een aanhanger gehuurd voor al mijn spullen. De docenten keken lachend naar het uitladen, na vijf minuten kon alles weer terug de aanhanger in. Ik was aangenomen en begon na de zomer met de avondopleiding. Overdag hield ik mij als directeur bezig met hoogwerkers, 's avonds volgde ik de lessen aan de Willem de Kooning. Op de academie werkte ik hard maar wel op mijn eigen manier. Ze noemde me dan ook wel eens onbegeleidbaar en ook onvergelijkbaar. Maar ik had al een heel leven achter mij. Ik wist wat ik wilde. Aan de beoordelingen deed ik vrijwel nooit mee maar ik kwam vaak met de meest opmerkelijke bouwwerken aanzetten waardoor de docenten wel zagen dat het goed zat."

Direct na zijn afstuderen verkocht Evereart zijn huis en zijn auto zei zijn goede baan op en werd kunstenaar. Maar eenmaal in zijn atelier voelde hij zich eenzaam en alleen, hij was dat niet gewend. Heel zijn leven had hij mensen om zich heen gehad. Nu voelt hij zich als een vis in het water. "Met Mothership combineer ik mijn twee passies Kunst en Verkoop. Het is de Perfecte combinatie. Dat Mothership een bloeiend bedrijf is, wil niet zeggen dat

'Ik heb gebroken met mijn geloof, vrouw en werk'

'Bij mijn toelating had ik een aanhanger vol spullen'

De werker: maalt niet om een opgeruimd kantoor, maar gaat op in zijn taak

iedereen het bij naam kent. Everaert: "De naam zal je niet snel horen vallen. We houden ons op de achtergrond, want het gaat om de kunstenaar. Wij zorgen voor het zakelijke." Mothership slaat een brug tussen de kunstwereld en het bedrijfsleven. Ze krijgen de vraag van een klant, zoals bijvoorbeeld de woningbouw die een bijzonder woonblok heeft en deze meer onder de aandacht wil brengen bij het grote publiek. Hierna wordt Mothership benaderd met de vraag hoe?" "Vervolgens kijken we, samen met de klant, bij welke kunstenaar(s) het project het beste past. Zodra alle eisen waar het project aan moet voldoen op papier hebben staan, benaderen we de kunstenaar. Mothership blijft eindverantwoordelijk. Samen met de opdrachtgever ben ik de zakelijke partner. De kunstenaar verzorgt de inhoud, blijft eigenaar van het werk en krijgt de credits. Maar alle zakelijke rompslomp nemen wij hem uit handen."

Mothership is altijd op zoek naar nieuwe kunstenaars en nieuwe ideeën. Mappen vol met Kunst en Kunstenaars waar hij ooit mee zou willen werken en heeft gewerkt, vormen de ruggengraat van het bedrijf. Daarnaast volgt Mothership allerlei interessante projecten en kunstenaars in de gaten gehouden via een digitale ideeën- en inspiratiemap.

"Je hebt een missie te volbrengen. Joop van den Ende had ook een missie, en hij heeft het voor elkaar gekregen. Het is wel musical, en ik hou er niet van, maar het is wel kwaliteit. Alles werkt. 'Ik wil de Joop van den Ende van de kunst worden'. Mensen gaan niet naar een museum of een galerie. Maar kunst en cultuur is voor iedereen. Mijn doel is kunst toegankelijker maken. Dingen laten zien die mensen begrijpen en waarin kunstenaars hun autonome ei kwijt kunnen. Kunst hoort de grens over te gaan"

Mothership werkt zonder subsidies of beurzen. Het is aan de opdrachtgever dit uit te zoeken. "Het kost je de helft van de tijd ze aan te vragen, de andere helft om ze te verantwoorden."

De tijd heeft Mothership meer vrijheid gebracht. Realiseerde ze de eerste projecten met een budget van 5000 euro hebben ze nu 50 000 te besteden. Zelf maakt Jeroen weinig kunst, hij vind nu zijn creativiteit in het produceren.

"Vergelijk het met een film produceren. Er is een idee, wie willen we dit laten filmen? Welke regisseur zetten we erop? Welke scriptschrijver, welke acteur. Het is veel meer in grote lijnen denken zonder te weten wat je uiteindelijk gaat maken. Interactief ontwerp is de toekomst. Kunst wordt niet meer gemaakt voor de eeuwigheid. Als het na 5 jaar verdwijnt, prima. Het gaat meer om de impact."

In de loop der jaren heeft Jeroen met Mothership veel geleerd. Keer op keer in de materie duiken; brons, vuurwerk, licht. De brandgrens is een van de bekendere projecten waarvan weinig mensen weten dat Jeroen hier uiteindelijk zelf verantwoordelijk voor is. Kunstenaar Francis Allice bedankte, maar de opdracht was al gegeven. Eigenlijk is het - succesvolle - brandgrens project als 'een soort noodoplossing' bedacht door Jeroen zelf. Hij benadrukt dat hij de rol als producent verkiest boven die van kunstenaar.

The Mothership is inmiddels ook internationaal doorgebroken. Dat bleek wel nadat Jeroen op een zekere middag een telefoontje kreeg met de vraag of hij een videoclip wilde maken voor "Basement Jax! Basement Wie? Maar een van de jongere collega's veerde onmiddellijk op en ging helemaal uit z'n dak! Deze electro groep uit Engeland had the Mothership ook weten te vinden. Jantje van Nuunen, interactief ontwerper en volgens Jeroen 'de kunstenaar van 2009' werd hiervoor benaderd. x